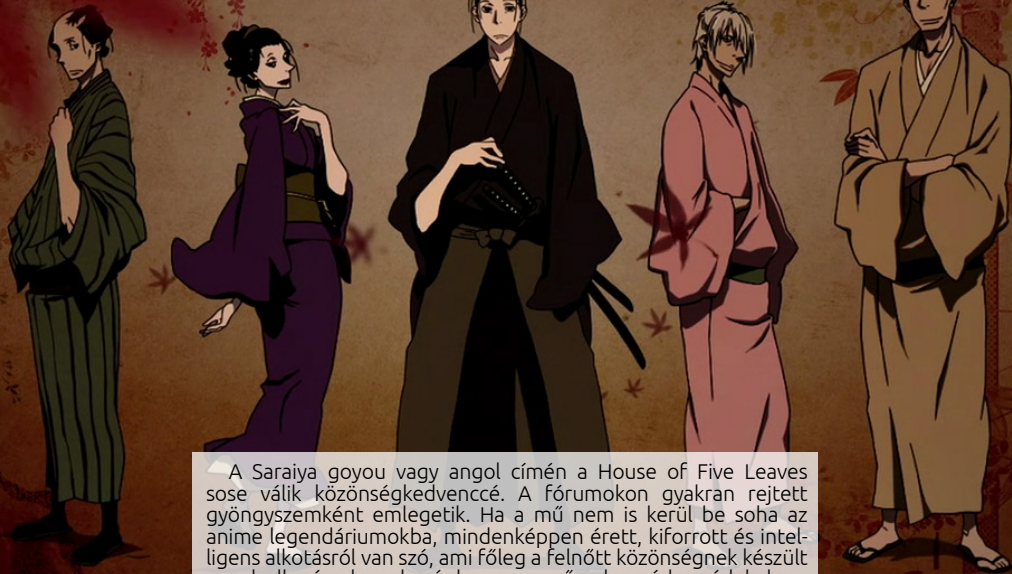

Saraiya Goyou (House of Five Leaves)

- Tétova samuráj a jakuzák világában -

// Strayer8

A Saraiya goyou vagy angol címén a House of Five Leaves sose válik közönségkedvencé. A fórumokon gyakran rejtett gyöngyszemként emlegetik. Ha a mű nem is kerül be soha az anime legendáriumokba, mindenképpen érett, kiforrott és intelligens alkotásról van szó, ami főleg a felnőtt közönségnek készült annak ellenére, hogy kevés benne az erőszak, a párbeszédnek dominálnak és a karakterek közti viszonyból ered a legtöbb feszültség.

Cím:
House of Five Leaves
(Sarai-ya Goyou)

Műfaj: seinen,
történelmi, dráma,
szamuráj, slice of life

Rendező:
Mochizuki Tomomi

Megjelent:
2010. április 16. –
2010. július 2.

Hossz:
12 epizód (23 perc /
epizód)

Értékelés:
MAL: 7,95
ANN: 7,964
AniDB: 7,85
AA: 8,48

Történet

A történet évszázadokkal ezelőtt, Edóban játszódik. Akitsu Masanosuke ugyan szamuráj és kitűnő kardforgató, mégis túl jó ember ahhoz, hogy megfeleljen státuszának. Elvégre milyen szamuráj az, aki zavartan félreáll, ha belekötnek az utcán? Ugyancsak zavarba jön, ha egy szép nő elkapja a pillantását? Na és aki elfut, mikor feltűnik egy jakuzának, hogy figyelj őt? Ezek után nem meglepő, hogy képtelen elviselni a családfő pozícióból eredő nyomást és mikor öccse bajba kerül, magára vállalja a büntetést, lemond a családfői rangról és Edóba megy, hogy roninként szerencsét próbáljon.

Am ki bízná az életét egy lógó orrú, alázatosan görnyedt hátú roninra, aki zavarba jön, ha kérdezik, ráadásul kínosan őszinte? Senki nem vágyik ilyen státuszszimbólumra maga mellett. Így Masa mindig rövid úton az utcára kerül, amúgy sem duzzadó önbizalma tovább morzsolódik, testileg pedig évszázadokig.

Ilyen állapotban hozza össze a sors a Yaichi nevű jakuzát, akinek éppen egy mihaszná strómanra van szüksége, hogy a látszat kedvéért testtörként szerepeljen mellette. Ennyi is lenne közös történetük, ám Masa valamilyen okból kifolyólag felkelti Yaichi figyel-

mét, és elhatározza, hogy beszervezi Őt levél nevű bandájába, hogy szórakoztassa a szerencsétlen ronin. Az Őt levél egy kicsiny bűnbanda, ami emberrablásokra szakosodott. A rejtélyes férfi ebbe a csapatba próbálja észrevétlenül beterelni Masát bármit gondoljon is a többi csapattag.

A történet egyik főszála azzal foglalkozik, hogy a ronin vajon bandataggá válik-e, de van egy másik, legalább ilyen fontos vonal is. Élő karakterekkel van dolgunk, akik között néha csak úgy izzik a levegő. Szép lassan fény derül legtöbbször múltjára és az okra, ami Yaichihez vagy a bandához köti őket. Elcsépeltnek tűnhet ez a leírás, de a House of Five Leaves esetében mellőzték a sablonokat és a szomorú történetek sem hatásvadászok.

Az anime nem akar többet a vállára venni, mint ami belefér a 12 részbe,

Szereplők

Habár több szereplőről is szót ejt-hetnék, csak az Őt levél banda tagjai-ról írnék pár szót.

Masa:

A tipikus jó ember, akinek soha semmi nem sikerül és mivel nem keresi a bajt, sokan gyengének vélik. Már első pillantásra látszik, hogy depressziós és kisebbségi komplexussal küszködik. Kitűnő harcművész, de zavarba jön, ha sokan nézik, így mindig megfutamodik. A női nemmel sem bátrabb, így a szerelemben sem sikeres. Viszont nagyon jólelkű és figyelmes, ami csak hátráltatja az előretűrásban.

Yaichi:

Rejtélyes, titokzatos, szűkszavú, a háttérből machináló típus. Masa tökéletes ellentéte mind személyiségben, mind megjelenésben. Messziről lerí róla, hogy az alvilágban tevékenykedik, ahogy magabiztosan, kissé hanyagul rója az utcákat.

így egy szépen kidolgozott, kiforr-t történetet kapunk, ami ugyan lehetne hosszabb is, de nem érezzük becsapva magunkat az elvarratlan szálak miatt.

Fontos kiemelni, hogy ugyan szamuráj történettel van dolgunk, amiben csak úgy hemzsegnek az alvilági alakok, alig látunk harcokat vagy vért. Tehát aki az akciódús, pörgős animéket kedveli, annak nem ajánlom a House of Five Leavest. Az alkotók viszont tökéletesen alkalmazták a kevesebb néha több elvét, miáltal valóban kellő súlyt kap egy elővillanó penge vagy a kiömlő vér. Az összecsapások is pillanatok alatt lezajlanak, mint a való életben. Itt a párbeszédeken, a szereplők közti kapcsolatokon van a hangsúly. A történet lassan hömpölyög, vannak kimondatlan célzások, szereplők bizonyos érettséget igényel, hogy valóban minden apró részletét kiérezzük és ne zavarjon a ráérősebb tempó.

Senki ne várjon világmegváltó üzenetre, az animének nem ez a célja. Egyszerűen el akar mesélni egy történetet és ki akarja bontani azt. És ezt maradéktalanul teljesíti.

„...ki bízná az életét egy lógó orrú, alázatosan görnyedt hátú roninra, aki zavarba jön, ha kérdezik, ráadásul kínosan őszinte?”

Folytatás a következő oldalon!

Vissza a Tartalomjegyzékhez

Titkolja a múltját és őt sem érdeklik mások lelki problémái. Ő a banda központi figurája, aki az anime bűjtattot szereplője. Fokozatosan ismerjük meg a történetét és mozgatórugóit.

Ume:

A banda morcos óriása, az ő étkezési-ében folynak a megbeszélések. A komor külső jó szívet takar. Egyedül neveli lányát és jó apja akar lenni, ezért állandóan azt tervezi, hogy szakít a csapattal.

Otake:

Szép gésa (habár az ábrázolásából ez nem derül ki), aki nő léteire egyedül is megáll a lábán. Magabiztos, független és nem veti meg az italt.

Matsu:

Magányos farkas típus, aki látszólag csak Yaichi kedvéért vesz részt az akciókban. A zárak szakértője, emellett az információ-szerzésben jeleskedik. Látszólag közömbös a bandatagok iránt, Umét kivéve, akivel nem nagyon kedvelik egymást.

Grafika és zene

Az anime grafikája első pillanban meghökkentő, bizonyára lesznek, akiknek a részek során nem szokik hozzá a formához. Azonban ha jobban megvizsgáljuk a rajzólást, rájövünk, hogy nem is olyan egyszerű megítélni, hogy rossz vagy zseniális.

Nem kérdés, hogy az arcok ábrázolása – szépen fogalmazva – egyedi (megtartották a manga képvilágát). Kerek szemek, a száj gyakran csak egy hosszú, általában lefele futó pengeéles csík, mikor lehajjták a karakterek fejüket, orruk megnyúlik és tühegység válik. Öszintén szólva, csak az eszemmel tudtam, hogy Otake gyönyörű nő, mivel állandóan emlékeztettek rá szóban a sze-

replők. Eddig a feketeleves. Viszont éppen a különös rajzolásnak köszönhető, hogy szavak nélkül leolvashatjuk a szereplők gondolatait, érzelmeit az arcukról. Számomra ez nagy plusz és megér annyit, hogy nem gyönyörködöm bennük, persze ez csak személyes véleményem.

Ha a szereplők arcának láttán nem is sóhajtoztam a szépségtől, az összes többi részleten szívesen legeletem a szemem. Habár apróságok, engem megnyertek. A szereplőknek esetenként hihetetlenül beszédes a testbeszédük. Masa megalázkodóan görnyedt válla és elszabadult hajszálai, Yaichi flegma hanyagsággal kitolt hasa és hátraejtett válla, miközben szemei éberem figyelik a környezetet séta közben, hogy a bajban kimutassa valódi erejét. A magabiztos járású, egyenes hátú titokzatos barát, akinek ugyancsak felkelti Masa az érdeklődését. Szinte meg se szólálnak és már sejtjük milyen személyiség rejlik a megjelenés mögött. És akkor még nem beszélünk a részletesen kidolgozott háttéréről. Nem érik el a Cesare művészi szépségét, de egész más hangulatot áraszt egy olyan háttér, amiben a házak favázának erete apróképpen kidolgozott, látszanak az utcán sétáló nőknek az akkori divat szerint

és státuszoktól függően szabadon hagyott tarkói, nyakcsigolyái.

Az ének a melankolikus történetnek megfelelően visszafogottak. A barna dominál, ami egy kis melegséget és hétköznapiságot csempész a történetbe, de a régi idők hangulatát is kiemeli. Ebben a környezetben jóval intenzívebben hat egy erősen rúszozott száj, a ritkán kibuggyanó vér vagy egy hirtelen előrántott hidegen megcsillanó fény sugar.

Az openingen és endingen kívül az anime zenéje tökéletesen illeszkedik a műhöz. Instrumentális, főleg zongorára, harmonikára, hegedűre vagy samisenre írt darabok, amik hol sanszonra emlékeztetnek, hol elhiteik velünk, hogy egy edo-korabeli művet hallunk. Ha valaki egyszer végighallgatja, később biztosan első hallásra a House of Five Leaveshez fogja társítani. Az opening és ending a betétdalokkal ellentétben modern, énekes számok, mintegy hangsúlyozták, hogy ez az anime a mai korban készült és a mai kor nézőinek szól. Számomra a kedvenc OST-ok közé emelkedett az album.

Összegzés

Hogy jó szívvel ajánlom-e az animét? Igen, mindenképpen, de némi megkötéssel. Csakis annak ajánlom, akinek a fentiek felkeltették az érdeklődését és nem csalódtak, miután kiderült, hogy nem egy akciódús és vérbő műről beszélünk. Habár felrögt témák is előjönnek, a történet és a humor sose válik harsánnyá, hanem illeszkedik az egész műre jellemző finomabb, visszafogott stílushoz.

Annak ellenére sikerült egy kerek egész történetet összehozni, hogy az anime csupán a 8 kötetes manga első 3 kötetét dolgozza fel. Aki szívesen követ párbeszédeket és szereti a szereplők közti viszonyokat bogozgatni, annak mindenképpen ajánlom a House of Five Leaves-t. Talán nem gyönyörű, de ragaszkodik egységéhez és megelőlegezem neki, hogy akkor is érdekes műnek fog számítani, mikor az éppen aktuális trendek már rég lecsengtek. A House of Five Leaves örök darab, megvárja míg nézői felnőnek hozzá.